

Дарійчук С. В.,*кандидат педагогічних наук, доцент**Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича***ГУМАНІТАРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ РУХОВОЇ ТА ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ:
СОЦІОПЕДАГОГІЧНИЙ АНАЛІЗ ГЛОБАЛЬНОЇ СТРАТЕГІЇ RIGHT TO PLAY****TO PLAY (2024–2026) HUMANITARIAN POTENTIAL OF PHYSICAL
AND PLAY-BASED ACTIVITY: SOCIO-PEDAGOGICAL ANALYSIS
OF THE RIGHT TO PLAY GLOBAL STRATEGY (2024–2026)**

У статті здійснено соціопедагогічний аналіз Глобального стратегічного плану міжнародної некомерційної організації Right To Play на 2024–2026 рр. Метою дослідження є обґрунтування гуманітарного потенціалу рухової та ігрової діяльності як концептуального інструменту психосоціальної компенсації, подолання травми й системної трансформації неформальної освіти в умовах сучасних глобальних криз (збройні конфлікти, освітня депривація, погіршення ментального здоров'я молоді). Доведено, що в умовах деструкції класичних освітніх систем спортивно-ігрова діяльність втрачає суто рекреаційний статус, трансформуючись у базову соціопедагогічну технологію розвитку життєстійкості, зняття тривожності та формування соціально-емоційних навичок. Визначено три фундаментальні принципи діяльності організації: суб'єктність молоді, локалізація та контекстуалізація (спірально опора на досвід місцевих громад), а також доказова педагогіка (використання емпіричних даних для реформування макросистем). З'ясовано, що методологічним ядром Стратегії є екологічна модель «Теорії змін», побудована за принципом концентричних систем У. Бронфенбреннера. Вона забезпечує каскадну екстраполяцію позитивних результатів з мікрорівня дитини (зростання самооцінки, розвиток емпатії, позитивні взаємини) через мезодизайн (підвищення кваліфікації вчителів і фасилітаторів, залучення батьків) на макросистемний рівень (міжсекторальне партнерство з урядами та донорами). Сформовано чотири провідні програмні напрями (дошкільний догляд та освіта, якісна початкова освіта, гендерна рівність, психосоціальна підтримка), які утворюють цілісну операційну матрицю розбудови безпечних інклюзивних просторів.

Ключові слова: Right To Play, рухова діяльність, ігрові методики, Теорія змін, психосоціальна підтримка, життєстійкість, соціопедагогічна адаптація, неформальна освіта, безпечні простори.

The article presents a socio-pedagogical analysis of the Global Strategic Plan of the international non-profit organization Right To Play for 2024–2026. The study aims to substantiate the humanitarian potential of physical activity and play-based learning as a conceptual tool for psychosocial compensation, trauma recovery, and systemic transformation of non-formal education amidst contemporary global crises (armed conflicts, educational loss, and deteriorating youth mental health). It is proven that under conditions of classic educational system disruption, sports and play activities lose their purely recreational status, transforming into a fundamental socio-pedagogical technology for developing resilience, alleviating anxiety, and fostering social-emotional skills. Three foundational principles of the organization's approach are identified: Youth Agency, localization and contextualization (reliance on local community experience and traditions), and evidence-based pedagogy (utilizing empirical data to reform macrosystems). The findings reveal that the methodological core of the Strategy is the ecological «Theory of Change» model, structured according to U. Bronfenbrenner's concentric systems approach. This model enables the cascaded extrapolation of positive outcomes from the child's micro-level (self-esteem growth, empathy, positive relationships) through meso-design (capacity building of teachers/facilitators, parental engagement) to the macro-systemic level (intersectoral partnerships with governments and donors). Four core program areas (early childhood care and education, quality primary education, gender equality, and psychosocial support) form an operational matrix for creating inclusive, Safe Spaces.

Key words: Right To Play, physical activity, play-based methods, Theory of Change, psychosocial support, resilience, socio-pedagogical adaptation, non-formal education, Safe Spaces.

Постановка проблеми. Сучасний глобальний контекст характеризується каскадним накопиченням системних криз – збройних конфліктів, вимушеного переміщення населення, соціоекономічної нестабільності та поглиблення освітніх утрат. За цих умов критично трансформується роль рухової діяльності: фізична активність перестає сприйматися суто як засіб

фізичного розвитку чи рекреації, набуваючи статусу базової соціопедагогічної та психосоціальної технології.

У сучасній науковій парадигмі спортивно-ігрові практики й цілеспрямована фізична активність виступають універсальним інструментом компенсації психічних травм, подолання тривожності, розвитку життєстійкості та соціалізації дітей і молоді, які перебувають у вразливих обставинах [2, с. 148–153; 6].

Особливого значення в цьому контексті набувають соціальні проекти у сфері фізичної культури і спорту, що реалізуються міжнародними та національними інституціями. Вони демонструють перехід від ізольованих секційних занять до розбудови безпечних інклюзивних просторів, де рухова активність поєднується з формуванням соціально-емоційних навичок, егалітарних цінностей та гендерної рівності.

Водночас існує гостра потреба в концептуалізації та аналізі досвіду провідних міжнародних гуманітарних платформ (зокрема, організації Right To Play), чий стратегічний ініціативи переводять застосування спорту й гри з площини спонтанних інтервенцій на рівень доказової педагогіки, локалізації експертизи та системних інституційних реформ. Осмислення потенціалу спортивно-орієнтованих соціальних проектів та їхнього зв'язку з макросистемами освіти й охорони здоров'я визначає високу теоретичну та практичну значущість обраного напрямку дослідження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Проблема використання рухової активності, спорту та ігрових методик як інструменту гуманітарного реагування, психосоціальної підтримки та розбудови життєстійкості перебуває у центрі уваги сучасного міжнародного та вітчизняного наукового дискурсу.

У міжнародній науковій парадигмі концептуалізація спорту як інструменту розвитку та миру (Sport for Development and Peace – SDP) ґрунтується на фундаментальних працях Ф. Коетера-Олсена та К. Гульденпенніга [5; 7], а також у працях Ф. Шуленкорфа, А. Шеррі та Р. Адама, які довели, що цілеспрямовано організовані спортивні та ігрові програми у вразливих громадах сприяють згуртованості населення, подоланню соціальної ексклюзії та зниженню рівня агресії [10, с. 118–128; 11, с. 22–39].

Аналіз публікацій, що системно досліджують міжнародний досвід організації Right To Play дозволяє виокремити два ключові вектори

осмислення спортивно-ігрової діяльності: соціополітологічний (інституційний) та соціопедагогічний (компенсаторний). У дослідженні «Фізична активність і спорт як інструмент м'якої сили та соціальної інженерії (досвід організації «Right To Play»)» розкрито роль фізичної активності та спорту як інструменту «м'якої сили» (soft power) та соціальної інженерії. Автори доводять, що практичний досвід Right To Play виходить далеко за межі традиційного фізичного виховання, трансформуючись у технологію соціального конструювання. Спорт і гра виступають універсальною каналізацією соціальної напруги, інструментом емансипації вразливих груп населення та засобом встановлення міжкультурного діалогу у громадах, що зазнали дестабілізації. Соціальна інженерія через спорт дозволяє формувати егалітарні цінності та ненасильницьку поведінку на рівні локальних спільнот [1, с. 517–525].

Праця О. Цибанюк та С. Дарійчука сфокусована на педагогічному потенціалі ігрової та спортивної діяльності в контексті подолання освітніх і гуманітарних розривів. Автори детально аналізують міжнародні практики Right To Play як засіб нівелювання освітніх втрат, спричинених кризовими явищами [3].

Доведено, що впровадження діяльнісного та ігрового навчання дозволяє відновити когнітивну готовність дітей до засвоєння навчального матеріалу, виступає інструментом первинної психосоціальної реабілітації та забезпечує компенсаторну функцію в умовах деструкції формальної системи освіти.

Водночас, попри високий інтерес до спортивно-ігрових методик, у вітчизняній соціопедагогічній науці залишається недостатньо вивченим досвід концептуалізації та інституціоналізації цих підходів на рівні макросистемних міжнародних стратегій, зокрема крізь призму «Теорії змін» провідних міжнародних інституцій, таких як Right To Play.

Мета статті полягає у здійсненні соціопедагогічного аналізу глобального стратегічного плану організації Right to Play (2024–2026 pp.) та обґрунтуванні гуманітарного потенціалу рухової й ігрової діяльності як концептуального інструменту психосоціальної компенсації, подолання травми й системної трансформації неформальної освіти в умовах сучасних криз.

Виклад основного матеріалу. Вектор розвитку організації Right To Play на 2024–2026 pp., представлений у Стратегічному плані організації демонструє перехід від локальних тактичних

рішень до глобального інституційного моделювання неформальної освіти в умовах перманентних криз сучасного світу (конфлікти, кліматичні зміни, економічна нестабільність) [8].

Аналіз стратегічних пріоритетів міжнародної некомерційної організації Right To Play дозволяє експлікувати ключові тренди трансформації сучасної парадигми фізичного виховання та ігрової діяльності в контексті гуманітарного реагування й сталого розвитку. Запропонований організацією план виступає дорожньою картою для досягнення глобальної мети – Vision 2030 (допомога мільйонам дітей через гру).

Діяльність організації у трирічному циклі (2024–2026 рр.) базується на синергії трьох фундаментальних принципів (Guiding Principles), які відображають перехід до людиноцентричного та громадоорієнтованого підходів:

- суб'єктність молоді (в оригінальному тексті Youth Agency – С.Д.) – діти та молодь позиціонуються не пасивним об'єктом виховного впливу, допомоги, а як центральним суб'єктом освітнього процесу, співавтором та безпосереднім розробником змісту освітніх проєктів;

- локалізація та контекстуалізація – план декларує опору на автентичний досвід і потреби місцевих громад. Це корелює з принципом збереження культурної ідентичності через залучення локальних ігрових традицій;

- доказова педагогіка – пріоритет збору емпіричних доказів впливу гри орієнтований на трансформацію макросистем та державну політику, що виводить ігрові методики з площини чистої рекреації на рівень визнаних освітніх стандартів.

Окрім аналітичної та фіксувальної ролі, звіт виконує важливу комунікативну функцію – виступає інструментом візуалізації та максимально простої, доступної й зрозумілої презентації складних даних для широкого кола стейкхолдерів. Слайд чітко фіксує три наріжні камені, на яких базується ціннісна позиція організації:

- дитиноцентризм – «ми ставимо дітей та молодь у центр уваги»;

- інституційна сталість (досвід результативної роботи з 2000 р.) – «ми використовуємо ігрові підходи для покращення життєвих результатів дітей та молоді; вибудували міцні партнерські відносини та завоювали високу довіру з боку громад»;

- використання гри як інструменту всебічного розвитку особистості – «гра – це навчання, це універсальна мова. Ми маємо досвід впровадження адаптивних підходів на основі гри, які довели свій вплив» [9].

Масштаб охоплення проєкту вимірюється мільйонами дітей і молоді, охоплюючи як країни Глобального Півдня (Африка, Азія, Близький Схід), так і специфічні соціокультурні контексти, зокрема корінні громади Канади.

Аналіз географічної та соціокультурної топографії програм Right To Play (згідно зі Стратегічним планом на 2024–2026 рр.) свідчить про чітке спрямування ігрових методик на подолання трьох системних викликів: освітньої нерівності, гендерної та соціальної ексклюзії, а також наслідків збройних конфліктів і вимушеного переміщення. Так, аналіз стратегічних документів дозволяє

Де ми реалізуємо програми / Where We Implement Programs

Ми працюємо в регіонах із високим рівнем освітньої нерівності / We work in areas where educational inequalities are prevalent.

Ми працюємо у місцях, де гендерна нерівність та соціальна виключеність (ексклюзія) мають критичний вплив на дітей та молоді / We work in places where gender inequality and social exclusion highly impact children and young people.

Ми підтримуємо дітей та молоді, які постраждали від конфліктів, криз та зміни клімату, включаючи внутрішньо переміщених дітей, а також тих, хто живе в таборах біженців та приймаючих громадах / We support children and young people impacted by conflict, crisis and climate change, including internally displaced children, and those living in refugee and host communities.

Рис. 1. Критерії географічної та соціокультурної детермінації діяльності Right To Play [9]

виокремити три ключові вектори таргетування гуманітарних програм:

- освітня депривація та компенсуюча функція гри. Організація обирає локації з деструкцією системи освіти. Ігрові методики в таких регіонах виконують роль компенсаторного освітнього середовища, яке дозволяє нівелювати розриви в базових навичках (грамотність, когнітивна гнучкість), готуючи дітей до повернення в школу;

- соціальний інжиніринг та інклюзія. Фокус на регіонах із високим рівнем гендерної дискримінації та маргіналізації вказує на те, що спорт використовується як інструмент емансипації та дестигматизації. Ігрові майданчики трансформуються в Safe Spaces (безпечні простори), де руйнуються стереотипи щодо дівчат, дітей з інвалідністю та соціально незахищених верств населення.

Виокремлення категорії внутрішньо переміщених осіб, біженців та приймаючих громад доводить, що основними бенефіціарами є діти із симптомами воєнної чи міграційної травми. У цьому контексті рухові та ігрові практики є інструментом первинної психосоціальної реабілітації, зняття тривожності та формування соціальної згуртованості між біженцями та місцевим населенням.

Аналіз глобального контексту реалізації Стратегічного плану Right To Play на 2024–2026 рр. засвідчує, що сучасна гуманітарна система функціонує в умовах загострення кризи: когнітивної (зростання освітніх втрат на 30%), психосоціальної (масове погіршення ментального здоров'я молоді) та інституційної (затяжні збройні конфлікти й кліматичні катастрофи). За таких умов спортивно-ігрова діяльність перестає бути суто рекреаційним елементом, трансформуючись у базову технологію психосоціальної компенсації, подолання травми та відновлення здатності дітей до сприйняття освітнього матеріалу.

Проміжний моніторинг досягнення Цілей сталого розвитку–2030 засвідчив, що 66% показників у сфері забезпечення прав і добробуту дітей наразі не відповідають накресленим темпам.

5-й слайд презентації Глобального стратегічного плану Right To Play (2024–2026), присвяченого глобальним викликам та загрозам, на які відповідає організація лаконічно визначає це тезою: «На що ми реагуємо / What We Respond To».

Аналіз наведених 6 факторів дозволяє виокремити фундаментальні обґрунтування застосування ігрових методик у системі гуманітарної допомоги: освітні втрати (Learning loss), гендерна

нерівність та соціальне виключення (Gender inequality and social exclusion), погіршення психосоціального благополуччя (Declining psychosocial well-being), країни із підвищеним рівнем соціально-економічної та безпекової вразливості (Fragile country contexts), посилення суб'єктності місцевих громад (Localization), коливання донорського середовища (Fluctuating donor landscape) тощо.

Розглянемо деякі з них. Освітня криза (в оригінальному тексті – освітні втрати С.Д.) – дані про 70% 10-річних дітей в країнах із низьким та середнім рівнем доходу, які не розуміють простий текст підтверджують, що класичні формати шкільної освіти зазнають деструкції. Навчання на основі гри виступає альтернативним, високоінтенсивним інструментом подолання освітніх втрат.

Організація прямо пов'язує погіршення ментального здоров'я з втратою здатності навчатися. Це підкріплює тезу про те, що реабілітація через спорт та гру є початковою передумовою для відновлення освітнього процесу, а не просто дозвіллям.

Соціально-інституційні трансформації – перехід до «локалізації експертизи» повністю пояснює використання каскадної моделі навчання (Refugee Coach2Coach), де головними тренерами та агентами змін стають саме місцеві жителі та біженці (master trainers), що робить проєкти незалежними від зовнішніх донорських коливань [3, с. 151–157].

У контексті нашого дослідження Теорія змін (Theory of Change), представлена Глобальним стратегічним планом Right To Play (2024–2026 рр.) виступає концептуальною методологічною рамкою, яка дозволяє простежити та обґрунтувати причинно-наслідковий зв'язок між впровадженням ігрових методик і досягненням довгострокових системних трансформацій у психосоціальному та освітньому розвитку дітей. Теорія змін організації Right To Play ставить дітей та молодь у свій центр, виокремлює місією покращення їх навчання, благополуччя та соціально-емоційного стану.

Діаграма побудована за принципом екологічної системи Бронфенбреннера (від внутрішнього ядра особистості дитини до глобального системного рівня) [4, с. 723–742]. Модель пропонує відмовитися від вузькопредметного навчання, а інтегрувати в єдиний комплекс навчання, ментальне здоров'я та соціально-емоційний розвиток (ядро – «Вплив») (див. Рис. 2). Без психосоціальної стабілізації та розвитку емпатії академічний прогрес дитини вважається неможливим.

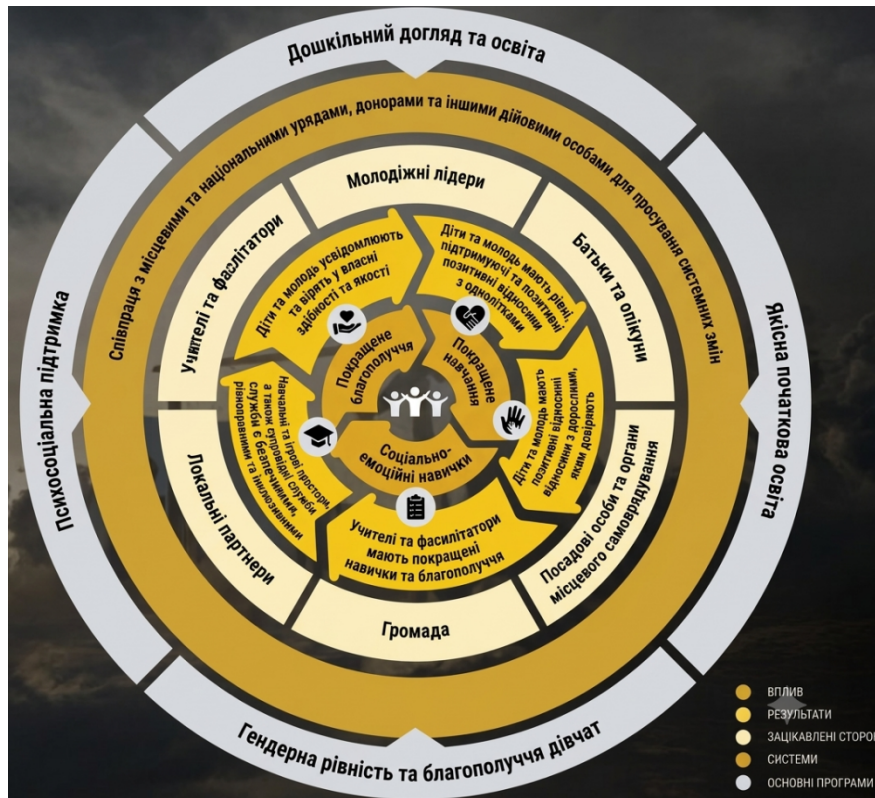


Рис. 2. Багаторівнева модель системних трансформацій освітнього та психосоціального середовища дитини «Теорія змін» організації Right To Play

Внутрішнє жовте коло представляє «Рівень результатів», що передбачає

- усвідомлення та віру у власні здібності й якості;
- наявність рівних та позитивних взаємин з однолітками;
- наявність позитивних взаємин з довіреними дорослими;
- розвиток навичок та благополуччя вчителів та фасилітаторів;
- наявність навчальних та ігрових просторів, які розглядаються не просто як фізичні майданчики, а як захищені інклюзивні середовища, де мінімізуються ризики насильства та стигматизації.

Наступне коло представляє стейкхолдерів, до них віднесені молодіжні лідери, батьки та опікуни, місцеве самоврядування та посадовці, громада, локальні партнери, вчителі та фасилітатори тощо.

Системний рівень (співпраця з урядами, донорами та іншими акторами) виступає інституційним макроконтекстом, який забезпечує сталість та масштабованість усіх педагогічних інтервенцій.

На цьому рівні відбувається трансформація локальних результатів у державну політику. Співпраця з урядовими структурами,

міжнародними донорами та неурядовими організаціями дозволяє інтегрувати ігрові та психосоціальні методики в національні освітні стандарти та навчальні програми.

Без системного рівня позитивні зміни на рівні окремої дитини чи школи залишаються ізольованими прецедентами й зникають після завершення донорського фінансування (за У. Бронфенбренне-ром). Інституціоналізація ж гарантує довгостроковий системний ефект.

Чотири ключові напрями є практичним інструментарієм (операційним вектором), через який Теорія змін реалізується на практиці:

- догляд та дошкільна освіта – впровадження ігрових підходів у ранньому віці закладає фундамент для подальшої адаптації та шкільної готовності;
- якісна початкова освіта – фокусується на принципах дитиноцентризму та діяльнісного навчання. Гра використовується як провідний метод засвоєння академічного матеріалу, підвищуючи мотивацію та знижуючи рівень шкільної тривожності;
- гендерна рівність та благополуччя дівчат – напрям, який спрямований на подолання соціокультурних бар'єрів, стереотипів та дискримінації. А також забезпечує рівний доступ дівчат

до освіти, спорту та лідерства, посилюючи їхню суб'єктність;

– психосоціальна підтримка як базовий вектор подолання травматичного досвіду та стресу (особливо у вразливих та дестабілізованих контекстах). Розвиває життєстійкість (resilience) та емоційний інтелект дитини через безпечні ігрові простори.

Аналіз зовнішнього контуру досліджуваної «Теорії змін» засвідчує, що інституціоналізація та сталість соціопедагогічних ефектів досягається шляхом синергії системного рівня (Systems) та чотирьох базових програмних напрямів (Core Programs). Системний рівень функціонує як механізм макросистемної трансляції: через міжсекторальне партнерство з урядовими інституціями, донорськими організаціями та суб'єктами освітнього поля відбувається масштабування локальних ініціатив і їх інтеграція у державну освітню політику.

Своєю чергою, програмні напрями – дошкільний догляд і освіта, якісна початкова освіта, гендерна рівність та психосоціальна підтримка – утворюють цілісну операційну матрицю. Вона забезпечує безперервність педагогічного супроводу дитини від раннього дитинства до початкової школи, поєднуючи академічний розвиток із формуванням життєстійкості та егалітарних соціальних норм [9].

Отже, методологічною основою Стратегічного плану Right To Play (2024–2026 рр.) виступає центрична «Теорія змін» (Theory of Change), яка інтегрує три фундаментальні цільові орієнтири розвитку дитини: академічне навчання, психосоціальне благополуччя та соціально-емоційні навички. Полікомпонентна структура моделі передбачає екстраполяцію позитивних зрушень із мікрорівня (зростання самооцінки дитини, формування позитивних взаємин із однолітками та довіреними дорослими) на мезо- та макрорівні (підвищення кваліфікації вчителів, трансформація соціальних норм у громаді та впровадження системних інституційних реформ у співпраці з національними урядами). При цьому базовою педагогічною умовою забезпечення таких змін визначено проектування безпечних, рівноправних та інклюзивних освітньо-ігрових просторів.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Здійснений соціопедагогічний аналіз Глобального стратегічного плану організації Right To Play на 2024–2026 рр. свідчить про глибоку трансформацію парадигми застосування спортивно-ігрової діяльності в умовах сучасних глобальних криз. Встановлено, що в умовах деструкції класичних освітніх систем, психосоціальної депривації та воєнних і міграційних травм фізична культура і гра втрачають суто рекреаційний статус. Вони трансформуються в соціопедагогічну технологію, що забезпечує первинну психосоціальну стабілізацію, розвиток життєстійкості, подолання тривожності та компенсацію освітніх втрат у дітей і молоді. Визначено, що діяльність Right To Play реалізується через синергію трьох фундаментальних принципів: суб'єктність молоді, локалізація та контекстуалізація (опора на місцеві громади й ігрову культуру) та доказова педагогіка. Доведено, що методологічною основою Стратегії виступає екологічна модель «Теорії змін», яка забезпечує каскадну екстраполяцію позитивних ефектів з мікрорівня дитини (формування самооцінки, соціально-емоційних навичок і позитивних взаємин) через мезодизайн (навчання вчителів/фасилітаторів, залучення батьків і громад) на макросистемний рівень (співпраця з урядами й донорами для інтеграції ігрових підходів у державні освітні стандарти). Чотири провідні програмні напрями – дошкільний догляд та освіта, якісна початкова освіта, гендерна рівність і благополуччя дівчат та психосоціальна підтримка – утворюють єдине інклюзивне й безпечне середовище, яке поєднує академічне навчання із забезпеченням ментального здоров'я.

Подальшого наукового розроблення потребують порівняльний аналіз адаптації міжнародних ігрових методик Right To Play у вітчизняний освітній простір України в умовах воєнного та повоєнного стану; обґрунтування специфіки застосування каскадної моделі підготовки фасилітаторів (Coach2Coach) серед внутрішньо переміщених осіб; розробка діагностичного інструментарію оцінки довгострокового впливу спортивно-ігрових соціальних проєктів на рівень життєстійкості й ментального здоров'я учнівської молоді.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Дарійчук С., Мосейчук Ю., Петров А. Фізична активність і спорт як інструмент м'якої сили та соціальної інженерії (досвід організації «RIGHT TO PLAY»). *Physical culture and sport: scientific perspective*. 2026. № 1. С. 517–525.
2. Петрук І. Д., Кіричук Ю. А., Тхорева І. В. Модифікована версія адаптивної спортивної гри корнхол і особливості її впливу на соціальну адаптацію та психофізичний розвиток внутрішньо переміщених осіб.

Науковий часопис Українського державного університету імені Михайла Драгоманова. Серія 15 : Науково-педагогічні проблеми фізичної культури (фізична культура і спорт). 2024. Вип. 12 (185). С. 148–153.

3. Цибанюк О. О., Дарійчук С. В. Педагогічний потенціал ігрової та спортивної діяльності в подоланні освітніх і гуманітарних розривів: міжнародна практика «RIGHT TO PLAY». Педагогічний альманах. 2026. Вип. 62. С. 151–157. DOI: <https://doi.org/10.37915/pa.vi62.743>

4. Bronfenbrenner U. Ecology of the family as a context for human development: Research perspectives. *Developmental Psychology*. 1986. Vol. 22, No. 6. P. 723–742. DOI: <https://doi.org/10.1037/0012-1649.22.6.723>

5. Coalter F. A Wider Social Role for Sport: Who's Keeping the Score? London : Routledge, 2007. 208 p. DOI: <https://doi.org/10.4324/9780203014615>

6. Das M., Mohanty N. Physical Activity and Play as a Medium of Psychological First Aid (PFA) Leading to Psychosocial Care for Building Resiliency and Helps to Overcome Trauma in Emergency Situation. *Clinical and Experimental Psychology*. 2018. Vol. 4, Issue 1. URL: <https://www.iomcworld.org/open-access/physical-activity-and-play-as-a-medium-of-psychological-first-aid-pfa-leading-to-psychosocial-care-for-building-resiliency-47120.html>

7. Güldenpfennig S. Sportplatz Frieden: Beiträge zu einer Friedenstrategie des Sports. Köln : Pahl-Rugenstein, 1981. 182 S.

8. Right To Play Strategy 2024–2026 : Global Strategic Plan. URL: https://apppack-app-righttoplay-publics3bucket-vec1fra9ykl.s3.amazonaws.com/documents/Global_Strategic_Plan_2024-26.pdf

9. Schulenkorf N. The roles and responsibilities of a change agent in sport event development projects. *Sport Management Review*. 2010. Vol. 13, No. 2. P. 118–128. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.smr.2009.05.001>

10. Schulenkorf N., Sherry E., Rowe K. Sport for development: An integrated literature review. *Journal of Sport Management*. 2016. Vol. 30, No. 1. P. 22–39. DOI: <https://doi.org/10.1123/jsm.2014-0263>

Дарійчук С. В.

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY)

Дата першого надходження статті до видання: 12.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 06.08.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 30.09.2026

